

Kristus och lagen

Av Ellen G. White

Citat ur boken "Selected Messages" band 1, kapitel 26 – 32. Texten är sammanställd från artiklar som publicerats i tidskrifterna "Review and Herald" och "Signs of the Times", och från ett brev som skrevs till Uriah Smith, en av Sjundedags Adventist-samfundets pionjärer och teologer.

Kapitel 26

Den fullkomliga lagen

Guds lag, som den framställs i Bibeln, är omfattande i sina krav. Varje princip är helig, rättfärdig och god. Lagen ställer människor till svars inför Gud. Den når tankar och känslor och den kommer att leda till övertygelse om synd hos var och en som upplever att han har överträtt dess krav. Om lagen bara sträckte sig till yttre beteende skulle människor inte vara skyldiga genom sina felaktiga tankar, önskingar och planer. Men lagen kräver att själva själen är ren och att sinnet är heligt, så att tankarna och känslorna kan stämma överens med kärlekens och rättfärdighetens standard. Kristus visade i sin undervisning hur långtgående principerna är i den lag som uttalades från Sinai. Han gjorde en levande tillämpning av den lag vars principer för alltid förblir rättfärdighetens stora standard – den standard som alla kommer att dömas efter på den stora dag när domstolen sätter sig till doms och böckerna öppnas. Han kom för att uppfylla all rättfärdighet och för att, som mänsklighetens huvudman, visa människan att hon kan utföra samma verk och uppfylla alla Guds krav. Genom det mått av hans nåd som ges till människan behöver ingen gå miste om himlen. Var och en som strävar efter det kan uppnå en fullkomlig karaktär. Detta har gjorts till själva grunden i evangeliets nya förbund. Jehovas lag är trädet. Evangeliet är de doftande blommorna och frukten som det bär.

När Guds Ande uppenbarar lagens hela mening för människan äger en förändring rum i hjärtat. När profeten Natan troget beskrev Davids sanna tillstånd gjorde det att David lärde känna sina egna synder, och det hjälpte honom att lägga bort dem. Han tog ödmjukt emot rådet och ödmjukade sig inför Gud. Han sa: "Herrens lag är utan brist, den ger liv på nytt. Herrens lära är sann, den gör den oerfarne vis. Herrens påbud är rätta, de ger hjärtat glädje. Herrens befallningar är klara, de gör blicken ljus. Herrens ord är rena, de skall alltid bestå. Herrens stadgar är sanna, de är alla rättfärdiga, mer åtråvärda än guld, än rent guld i mängd, och sötare än honung, än självrunden honung. Genom dem blir din tjänare varnad, att följa dem ger riklig lön. Vem känner sina fel? Fria mig från synder jag inte vet om, men hindra mig också från öppet trots, låt det inte få makt över mig! Då är jag utan brist och fri från svåra synder. Ta i nåd emot mina ord, mitt hjärtas bön till dig, Herre, min klippa, min hjälpare." (Ps 19:8-15, B2000).

Paulus uppfattning om lagen

Paulus vittnesbörd om lagen lyder: "Vad ska vi då säga? Är lagen synd [synden är i människan inte i lagen]? Nej, inte alls! Men synden skulle jag inte ha känt till, om inte genom lagen. För jag hade inte vetat vad begäret var om inte lagen hade sagt: Du ska inte ha begär. Men synden grep tillfället och väckte genom budordet alla slags begär i mig. För utan lag är synden död. Och jag levde en gång utan lag, men när budordet kom fick synden liv, och jag dog. Och jag fann att budordet som var till liv, blev till död. För synden grep tillfället och bedrog mig genom budordet och dödade mig genom det." (Rom 7:7-11).

Synden dödade inte lagen, men lagen dödade det köttliga sinnet i Paulus. "Nu är vi befriade från lagen," förkunnar han, "döda från det som höll oss fångna, så att vi tjänar på ett nytt sätt i anden, och inte på ett gammalt sätt efter bokstaven." (Rom 7:6). "Har då det som är gott blivit min död? Nej, inte alls! Men synden har blivit det, för att den skulle visa sig vara synd. Den vållade min död genom det som är gott, för att synden genom budordet skulle bli syndig utan gräns." (Rom 7:13). "Alltså är lagen visserligen helig, och budordet heligt och rättfärdigt och gott." (Rom 7:12) Paulus drar sina åhörare uppmärksamhet till den brutna lagen, och visar dem på vilket sätt de är skyldiga. Han undervisar dem som en lärare undervisar sina elever, och visar dem vägen tillbaka till trofasthet mot Gud.

Det finns varken trygghet, lugn eller något rättfärdigande i att överträda lagen. Människan kan inte hoppas på att stå oskyldig inför Gud och att ha frid med honom genom Kristi förtjänster, medan hon fortsätter att synda. Hon måste sluta att överträda och bli trofast och uppriktig. När syndaren ser in i den stora moraliska spegeln ser han sina karaktärsfel. Han ser sig själv precis sådan som han är, fläckad, orenad och fördömd. Men han vet att lagen inte på något sätt kan avlägsna skulden eller förlåta överträdaren. Han måste gå längre än så. Lagen är bara läraren som ska föra honom till Kristus. Han måste fästa blicken på sin Frälsare som bär synden. Och när Kristus på Golgatas kors uppenbaras för honom, döende under tyngden från hela världens synder, då visar den Helige Ande honom Guds inställning till alla som ångrar sina överträdelser. "Ty så älskade Gud världen att han gav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv." (Joh 3:16).

Vi behöver var och en personligen, lyssna mer noga än vi någonsin gjort tidigare till ett "Så säger Herren". Det finns människor som är illojala mot Gud, som skändar hans heliga sabbat, som klagar på de allra tydligaste uttalanden i Ordet, som förvränger Bibeln från dess verkliga innebörd, och som samtidigt gör desperata ansträngningar att få sin olydnad att harmoniera med Bibeln. Men Ordet fördömer ett sådant handlande, liksom det fördömde de skriftlärda och fariséerna på Kristi tid. Vi måste veta vad som är sant. Ska vi göra som fariséerna? Ska vi vända oss bort från den största Lärare som världen någonsin känt, till människors traditioner, levnadsregler och åsikter?

Konsekvenserna av att överträda lagen

Det finns många saker som vi inte har rätt att tro på. Adam trodde på Satans lögn, de illasinnade antydningarna riktade mot Guds karaktär. "HERREN Gud befalldes mannen och sa: Du kan äta fritt av alla träd i lustgården, men av trädet med kunskap om gott och ont ska du inte äta, för den dag du äter av det ska du döden dö." (1 Mos 2:16, 17). När Satan frestade Eva sa han: "Skulle väl Gud ha sagt: Ni ska inte äta av alla träd i lustgården? Då sa kvinnan till ormen: Vi får äta av frukten från träden i lustgården, men om frukten från trädet mitt i lustgården har Gud sagt: Ät den inte och rör inte heller vid den, för att ni inte ska dö. Då sa ormen till kvinnan: Ni ska visst inte dö, för

Gud vet att den dag ni äter av den, ska era ögon öppnas och ni ska bli såsom Gud, och veta vad gott och ont är.” (1 Mos 3:1-5).

Den kunskap som Gud inte ville att våra första föräldrar skulle ha var kunskap om skuld. Och när de accepterade Satans påståenden, som var falska, kom olydnad och överträdelse in i vår värld. Denna olydnad mot Guds uttryckliga befallning, denna tro på Satans lögn, öppnade eländets dammluckor över världen. Satan har fortsatt det verk som påbörjades i Edens lustgård. Han har vaksamt arbetat för att människan ska acceptera hans påståenden som bevis emot Gud. Han har motarbetat Kristus i hans ansträngningar att återupprätta Guds bild i människan och inpränta likheten med Guds i hennes själ.

Att Paulus trodde på en lögn gjorde honom inte till en vänlig, ömsint och barmhärtig man. Han var en religiös zelot som var fullständigt ursinnig på sanningen om Jesus. Han for över hela landet, släpade ut män och kvinnor och satte dem i fängelse. När han talade om det sa han: ”Jag är verkligen en judisk man, född i Tarsus i Cilicien, men uppfostrad här i staden och vid Gamaliels fötter undervisad i fädernas lag med all dess stränghet, och jag var lika nitälskande för Gud som ni allesammans är i dag. Jag förföljde 'den vägen' ända till döds, och jag lät binda både män och kvinnor och lät kasta dem i fängelse”. (Apg 22:3, 4).

Mänskligheten har hamnat i knipa på grund av att man överträtt Faderns lag. Men Gud överger inte syndaren förrän han har visat botemedlet mot synd. Guds enfödde Son har dött för att vi ska kunna få leva. Herren har accepterat detta offer å våra vägnar, som vår ställföreträdare och borgensman, under förutsättning att vi tar emot Kristus och tror på honom. Syndaren måste komma i tro till Kristus, gripa tag i hans förtjänster, lägga sina synder på Syndbäraren och ta emot hans förlåtelse. Det var därför Kristus kom till världen. På så sätt tillräknas Kristi rättfärdighet den syndare som ångrar sig och tror. Han blir medlem i den kungliga familjen, barn till den himmelska Konungen, Guds arvinge och Kristi medarvinge.

Denna artikel publicerades i Review and Herald, 5 april 1898

Kapitel 27

Guds lags karaktär

David säger: “HERRENS lag är fullkomlig”. (Ps 19:8) ”Sedan länge vet jag om dina vittnesbörd, att du har fastställt dem för evigt.” (Ps 119:152). Och Paulus vittnar: ”Alltså är lagen visserligen helig, och budordet heligt och rättfärdigt och gott.” (Rom 7:12).

Som Högsta makthavare i universum har Gud fastslagit lagar för styret, inte bara för alla levande varelser utan för alla processer i naturen. Allt, oavsett om det är stort eller litet, levande eller livlöst, står under fastställda lagar som inte kan ignoreras. Det finns inga undantag för Gud har inte glömt något av det som han med gudomlig hand har skapat. Men medan allting i naturen styrs av naturlagar står människan, som en intelligent varelse som kan förstå dess krav, ansvarig inför morallagen. Det är bara till människan, det verk som krönte Guds skapelse, som Gud har gett ett samvete så hon kan förstå den gudomliga lagens krav, och ett hjärta som kan älska den som helig, rättvis och god. Och omedelbar och fullkomlig lydnad krävs av människan. Ändå tvingar inte Gud henne att lyda. Hon är en fri moralisk varelse.

Det är få som förstår människans personliga ansvar, och ändå handlar det om något som är av största vikt. Var och en av oss kan lyda och leva, eller vi kan överträda Guds lag, trotsa hans auktoritet, och få det straff som vi förtjänar. Då ställs frågan med kraft till varje människa: Ska jag lyda rösten från himlen, de tio buden som uttalades från Sinai berg, eller ska jag följa mängden som trampar på den lag som skrevs i eld? För dem som älskar Gud kommer det att vara det största nöje att hålla hans bud och att göra det som behagar honom. Men det naturliga hjärtat hatar Guds lag och gör motstånd mot dess heliga krav. Människor stänger det gudomliga ljuset ute från sina själar och vägrar att vandra i det när det lyser över dem. De offrar hjärtats renhet, Guds välbehag och sitt hopp om himlen för självisk tillfredsställelse eller världslig vinnings skull.

Psalmisten säger: ”HERRENS lag är fullkomlig”. (Ps 19:8). Så underbar Jehovas lag är i dess enkelhet, djup och fullkomlighet! Den är så kortfattad att vi lätt kan lära oss varje bud utantill, och ändå så långtgående att den uttrycker hela Guds vilja och omfattar inte bara yttre handlingar utan även hjärtats tankar och avsikter, önskningsar och känslor. Mänskliga lagar kan inte göra det. De kan bara handla om yttre handlingar. En människa kan vara en överträdare men ändå dölja sina missgärningar för mänskliga ögon. Han kan vara en brottsling, en tjuv, mördare eller äktenskapsbrytare, men så länge han inte blir upptäckt kan lagen inte döma honom skyldig. Guds lag lägger märke till den svartsjuka, avundsjuka, hat, elakhet, hämndlystnad, lusta och äregirighet som finns inuti, men som inte har tagit sig uttryck i yttre handlingar eftersom tillfället, inte viljan, har saknats. Och dessa syndiga känslor kommer man att ställas till svars för på den dag när ”Gud ska döma alla gärningar, också de fördolda, vare sig det är gott eller ont.” (Pred 12:14).

Guds lag är enkel

Guds lag är enkel och lätt att förstå. Det finns människor som stolt skryter om att de bara tror på det som de kan förstå, medan de glömmer att det finns mysterier i mänskligt liv och i manifestationen av Guds makt i naturen – mysterier som den djupaste filosofi och den mest omfattande forskning inte kan förklara. Men det finns inga mysterier i Guds lag. Alla kan förstå de stora sanningar som den konkretiserar. Det allra svagaste intellekt kan fatta dessa regler. Den mest okunnige kan ordna livet och forma karaktären efter den gudomliga standarden.

Om människors barn skulle lyda denna lag så gott de kan skulle de få tankekraft och urskiljningsförmåga så att de kunde förstå ännu mer av Guds syften och planer. Och dessa framsteg skulle fortsätta, inte bara under detta liv utan under eviga tider, för oavsett hur långt vi kommer när det gäller kunskapen om Guds visdom och makt så finns det alltid oändligt mycket mer.

Den gudomliga lagen kräver att vi älskar Gud över allt annat och vår nästa som oss själva. Om man inte visar denna kärlek är den allra högsta trosbekännelsen bara hyckleri. ”Du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd. Detta är det främsta och största budet. Och det andra är detta likt: Du skall älska din nästa som dig själv. På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna” säger Kristus. (Matt 22:37-40).

Lagen kräver fullkomlig lydnad. ”Den som håller hela lagen men felar i ett är skyldig till allt.” (Jak 2:10). Man kan inte bryta ett enda av dessa tio bud utan att vara illojal mot himlens Gud. Den minsta avvikelse från dess krav, genom försummelse eller avsiktlig överträdelse, är synd. Och varje synd utsätter syndaren för Guds vrede. Lydnad var det enda villkoret för att löftena till det gamla Israel, som gjorde dem till Guds mycket gynnade folk, skulle uppfyllas. Och lydnad inför den lagen kommer att

föra med sig lika stora välsignelser till enskilda personer och till nationer som det skulle ha fört med sig till hebréerna.

Att lyda lagen är nödvändigt, inte bara för att vi ska bli frälsta utan för att vi själva och alla som vi umgås med ska vara lyckliga. ”Stor frid har de som älskar din lag, och inget kan få dem på fall” säger det inspirerade Ordet. (Ps 119:165). Ändå vill den begränsade människan framställa denna heliga, rättvisa och goda lag, frihetens lag som Skaparen själv har anpassat efter människans behov, som ett slavok, ett ok som ingen människa kan bära. Men det är syndaren som betraktar lagen som ett besvärligt ok. Det är överträdaren som inte kan se någon skönhet i dess bud. ”För köttets sinne är fiendskap mot Gud, för det underordnar sig inte Guds lag och kan det inte heller.” (Rom 8:7).

”Genom lagen kommer kännedom om synd” (Rom 3:20) ”för synd är brott mot lagen” (1 Joh 3:4). Det är genom lagen som människor blir dömda för synd. Och de måste känna att de själva är syndare, utsatta för Guds vrede, innan de inser behov av en Frälsare. Satan arbetar ständigt för att minska människans uppfattning om syndens fruktansvärda karaktär. Och de som trampar Guds lag under sina fötter utför den store bedragarens verk, för de avvisar det enda regelverk som de kan definiera synd genom och övertyga överträdarens samvete.

Guds lag når dessa hemliga avsikter som man ofta, trots att de kan vara syndiga, tar lätt på, men som i verkligheten är grunden för karaktärsprovet. Det är den spegel som syndaren ska se in i om han vill ha en korrekt kunskap om sin moraliska karaktär. Och när han ser att han själv är fördömd av denna höga rättfärdighetsstandard måste hans nästa handling vara att ångra sina synder och söka förlåtelse genom Kristus. När de misslyckas med att göra det försöker många att krossa den spegel som avslöjar deras fel, för att ogiltigförklara den lag som pekar ut defekterna i deras liv och karaktär.

Vi lever i en mycket ond tid. Många människor är slavar under syndiga traditioner och onda vanor, och de bojar som binder dem är svåra att bryta. Synden översvämmar jorden som en flod. Dagligen sker brott som nästan är för hemska för att ens nämna. Och ändå lär män som bekänner sig vara väktare på Sions murar, att lagen bara var avsedd för judarna, och att den försvann med de underbara privilegier som inledde den evangeliska tidsåldern. Finns det inget samband mellan den utbredda laglösheten och kriminaliteten och det faktum att både pastorer och folk hävdar och lär att lagen inte längre är bindande?

Guds lags makt att fördöma sträcker sig inte bara till det som vi gör, utan även till det som vi inte gör. Vi ska inte rättfärdiga oss själva när vi låter bli att göra det som Gud begär av oss. Vi måste inte bara sluta att göra det som är ont, utan vi måste lära oss att göra gott. Gud har gett oss krafter som ska användas för att göra goda gärningar. Och om dessa krafter inte används kommer vi helt säkert att bedömas vara onda och lata tjänare. Vi kanske inte har begått några hemska synder. Sådana brott kanske inte står nedtecknade emot oss i Guds bok, men det faktum att våra gärningar inte beskrivs som rena, goda, upphöjda och ädla, vilket visar att vi inte har använt de förmågor som vi anförtrotts, ställer oss under fördömelser.

Guds lag fanns innan människan skapades. Den var anpassad efter heliga varelsers tillstånd. Även änglarna styrdes av den. Efter syndafallet förblev rättfärdighetens principer oförändrade. Ingenting togs bort från lagen. Inte ett enda av dess heliga bud kunde förbättras. Och så som den har funnits från början så kommer den att fortsätta att existera i all evighet. Psalmisten säger: ”Sedan länge vet jag om dina vittnesbörd, att du har fastställt dem för evigt.” (Ps 119:152).

Enligt denna lag, som styr änglar, som kräver renhet i de allra hemligaste tankarna, önskningsarna och sinnelaget, och som ”står fasta för alltid och för evigt” (Ps 111:8)

ska hela världen dömas på Guds dag som snabbt närmar sig. Överträdare kan inbilla sig att den Allrahögste inte vet eller att den Allrahögste inte tänker på det. Han kommer inte alltid att ha tålmod med dem. Snart kommer de att få den lön som deras gärningar är värda, den död som är syndens lön, medan det rättfärdiga folk som har hållit lagen kommer att släppas in genom pärleportarna till den himmelska staden, och krönas med odödlighet och glädje inför Gud och Lammet.

Denna artikel publicerades i Signs of the Times, 15 april 1886

Kapitel 28

Satans fientlighet mot lagen

Ett budskap till våra församlingar

Jag vaknade ur sömnen igår natt med en tung börda i tankarna. Jag höll på att framföra ett budskap till våra bröder och systrar, och det var ett budskap med varningar och instruktioner som gällde somliga människors verk som framför felaktiga teorier om hur man tar emot den Helige Ande och dess verkan genom mänskliga redskap. Jag fick instruktioner om att en fanatism som liknar den som vi blev kallade att bemöta efter att den utsatta tiden 1844 hade passerat, skulle komma in bland oss igen i budskapets sista tid, och att vi måste bemöta detta onda precis så bestämt nu som vi bemötte det under våra tidiga erfarenheter.

Vi står på tröskeln till stora och allvarliga händelser. Profetiorna håller på att uppfyllas. Märklig och dramatisk historia nedtecknas i himlens böcker – händelser som förkunnades skulle ske strax före Guds stora dag. Allting i världen är instabilt. Nationerna vredgas och man gör stora förberedelser för krig. Nation konspirerar mot nation och rike mot rike. Guds stora dag närmar sig snabbt. Men trots att nationerna rustar sig för krig och blodsutgjutelse gäller befallningen till änglarna fortfarande, att de ska hålla de fyra vindarna tillbaka tills Guds tjänare är beseglade på sina pannor.

Världen inser nu de givna resultaten av att överträda Guds lag. När hans skaparverk var fullbordat vilade Herren på den sjunde dagen och helgade sin vilodag när han avskilde den som den dag som människan ska ägna åt att tillbe honom. Men idag ignorerar större delen av världen Jehovas lag fullständigt. En annan dag har instiftats istället för Guds vilodag. Människan har inriktat sin väg och sin vilja tvärs emot Bibelns tydliga undervisning och världen har störtats ner i uppror och synd.

Denna opposition mot Guds lag hade sin början i himlens salar med Lucifer, den överskuggande keruben. Satan var fast besluten att bli den främste i det himmelska rådet, Guds jämlike. Han började sitt uppror med de änglar som stod under hans befäl och försökte sprida en anda av missnöje bland dem. Och han arbetade på ett så bedrägligt sätt att många änglar vanns över på hans sida innan hans avsikter blev fullständigt kända. Inte ens de lojala änglarna kunde helt urskilja hans karaktär eller se vart hans verk ledde. När Satan hade lyckats vinna över många änglar på sin sida framförde han sin sak inför Gud och framställde det som att det var änglarnas önskan att han skulle inneha den position som Kristus hade.

Det onda fortsatte att verka tills missnöjesandan hade mognat till aktivt uppror. Då uppstod krig i himlen och Satan med alla som sympatiserade med honom, kastades ut. Satan hade kämpat om herraväldet i himlen, och han hade förlorat slaget. Gud

kunde inte längre anförtro ära och överhöghet åt honom. Och detta, tillsammans med den roll som han hade spelat i himlens regering, togs ifrån honom.

Sedan dess har Satan och hans armé av allierade varit Guds edsvurna fiender i vår värld, och de har ständigt krigat mot sanningens och rättfärdighetens sak. Satan har fortsatt att lägga fram sina falska påståenden om Kristus och om Gud för människor, liksom han gjorde inför änglarna. Och han har vunnit över världen på sin sida. Till och med de församlingar som bekänner sig vara kristna har ställt sig på den första stora avfällingens sida.

Satan framställer sig själv som furste i denna världens rike, och det var som denna person som han närmade sig Kristus i den sista av de tre stora frestelserna i vildmarken. "Allt detta" sa han till Frälsaren medan han pekade på världens riken som han hade låtit passera inför Jesus, "vill jag ge dig, om du faller ner och tillber mig."

Kristus visste, medan han befann sig i himlens salar, att den tid skulle komma när Satans makt måste bemötas och besegras om mänskligheten någonsin skulle räddas från hans herravälde. Och när den tiden kom la Guds Son av sig sin kungakrona och sin kungliga skrud och klädde sin gudomlighet i mänsklighet, kom till jorden för att möta ondskans furste och besegra honom. För att bli människans försvarsadvokat inför Fadern skulle Frälsaren leva sitt liv på jorden så som varje människa måste göra, och acceptera dess motgångar, sorger och frestelser. Som spädbarnet i Betlehem skulle han bli ett med mänskligheten, och genom ett fläckfritt liv från krubban till korset skulle han visa att människan, genom ett liv i ånger och tro på honom, kunde återupprättas till Guds gillande. Han skulle ge människan återlösande nåd och syndernas förlåtelse. Om människor återgick till sin lojalitet och inte längre syndade, skulle de få förlåtelse.

Kristus skulle i mänsklig svaghet möta frestelserna från en person som ägde den högre naturens krafter som Gud hade gett änglafamiljen. Men Kristi mänsklighet var förenad med gudomlighet och i denna kraft skulle han utstå alla de frestelser som Satan kunde utsätta honom för och ändå bevara sin själ obefläckad av synd. Och denna kraft att segra skulle han ge till var och en av Adams söner och döttrar som ville ta emot hans rättfärdiga karaktärsegenskaper genom tro.

Gud älskade världen så innerligt att han gav sin enfödde Son för att var och en som skulle komma att ta emot honom skulle ha kraft att leva hans rättfärdiga liv. Kristus bevisade att det är möjligt för människan att genom tro gripa tag i Guds kraft. Han visade att syndaren, genom att ångra sig och visa tro på Kristi rättfärdighet, kan försonas med Gud och bli delaktig av den gudomliga naturen och övervinna det fördärv som finns i världen på grund av begäret.

Idag kommer Satan med samma frestelser som han kom med till Kristus och erbjuder oss världens riken om vi allierar oss med honom. Men över den som ser upp till Jesus som sin tros upphovsman och fullkomnare har Satans frestelser ingen makt. Han kan inte få den människa att synda som genom tro vill ta emot hans goda egenskaper, han som frestades i allt liksom vi, fast utan synd.

"Ty så älskade Gud världen att han gav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv." Den som ångrar sin synd och tar emot livets gåva från Guds Son, kan inte besegras. Genom att gripa tag i den gudomliga naturen genom tro blir han ett Guds barn. Han ber och han tror. När han blir frestad och prövad gör han anspråk på den kraft som Kristus dog för att ge oss, och han seg-rar genom hans nåd. Detta måste varje syndare förstå. Han måste ångra sin synd, han måste tro på Kristi makt och ta emot den kraften att rädda och att bevara honom från synd. Så tacksamma vi borde vara för den gåvan, att ha Kristi exempel!

Försök inte undvika korset

Det kan finnas många djupsinniga teorier som människor skapat, men den som vill stå som segrare till sist måste vara ödmjuk nog att förlita sig på gudomlig kraft. När vi på detta sätt griper tag i den Oändliges kraft och kommer till Kristus och säger: "Intet kan jag giva dig. Till ditt kors jag sluter mig," (Text ur psalmen "Klippa du som brast för mig") då kan gudomliga väsen samarbeta med oss för att helga och rena livet.

Ingen ska försöka undvika korset. Det är genom korset som vi kan segra. Det är genom lidande och prövning som gudomliga väsen kan fortsätta ett verk i våra liv, ett verk som kommer att resultera i Kristi kärlek, frid och vänlighet.

Ett stort verk måste dagligen uträttas i människohjärtat genom studium av Ordet. Vi behöver lära oss den sanna trons enkelhet. Det kommer att löna sig. Låt oss försöka göra tydliga framsteg i vår andliga förståelse. Låt oss göra det dyrbara Ordet till vår rådgivare. Vi måste vandra försiktigt i varje ögonblick och hålla oss nära Kristus.

Kristi ande och nåd behövs i livet, liksom den tro som är verksam genom kärlek och som renar själen.

Vi måste tydligt förstå de gudomliga krav som Gud ställer på sitt folk. Ingen behöver misslyckas med att förstå lagen, som är en avskrift av hans karaktär. De ord som skrivits med Guds finger på tavlor av sten uppenbarar hans vilja när det gäller hans folk, så fullkomligt att ingen behöver ta miste. Hans rikes lagar tillkännagavs tydligt och bestämt, för att senare uppenbaras för folken i alla nationer och språk som hans regerings principer. Vi skulle göra väl i att studera dessa lagar som finns nedtecknade i 2 Mosebok kapitel 20 och i kapitel 31 verserna 12-18.

När domstolen sätter sig ned för att döma och böckerna öppnas, och varje människa ska dömas efter det som står skrivet i böckerna, då kommer stentavlorna som Gud gömt ända till den dagen att visas för världen som rättfärdighetens måttstock. Då kommer män och kvinnor att se att förutsättningen för deras frälsning är lydnad för Guds fullkomliga lag. Ingen kommer att finna någon ursäkt för synd. Enligt den lagens rättfärdiga principer kommer människor att dömas till liv eller död.

Denna artikel publicerades i Review and Herald, 28 januari 1909

Kapitel 29

Kristus, vårt enda hopp

Innan världens grund blev lagd lovade Kristus, Guds enfödde son, att han skulle bli mänsklighetens återlösare om Adam skulle synda. Adam föll och han som var delaktig avdelade Faderns härlighet innan världen fanns till, lade av sig sin kungliga skrud och sin kungakrona och steg ner från sin upphöjda auktoritet och blev ett spädbarn i Betlehem för att han genom att gå över samma mark där Adam snubblade och föll, skulle kunna återlösa fallna människor. Han underkastade sig alla de frestelser som fienden utsätter män och kvinnor för. Men alla Satans angrepp kunde inte få honom att vika från sin lojalitet mot Fadern. Genom att leva ett syndfritt liv vittnade han om att var och en av Adams söner och döttrar kan motstå frestelserna som kommer från honom som först förde in synden i världen.

Kristus gav män och kvinnor kraft att segra. Han kom till denna värld i mänsklig gestalt för att leva som en människa bland människor. Han tog på sig den mänskliga naturens böjelser för att bli testad och prövad. I sin mänsklighet var han delaktig av

den gudomliga naturen. I sin inkarnation fick han i en ny mening titeln Guds Son. Ängeln sa till Maria: ”Den Helige Ande ska komma över dig, och den Högstes kraft ska överskugga dig, därför ska också det Heliga som blir fött av dig kallas Guds Son.” (Luk 1:35). När han blev son till en människa blev han Guds Son i en ny mening. På så vis stod han i vår värld – Guds Son, men ändå förenad med mänskligheten genom födelsen.

Kristus kom i mänsklig gestalt för att visa invånarna i de världar som inte fallit i synd, och de som fallit, att det vidtagits tillräckliga åtgärder för att göra det möjligt för människor att leva i lojalitet mot deras Skapare. Han uthärdade de frestelser som Satan tilläts utsätta honom för, och han stod emot alla hans attacker. Han plågades och ansattes svårt men Gud lämnade honom inte utan erkännande. När han döptes av Johannes i Jordan och kom upp ur vattnet, sänkte sig Guds Ande som en duva av glänsande guld över honom och en röst från himlen sa: ”Denne är min älskade Son. I honom har jag ett gott behag.” (Matt 3:17).

Det var direkt efter detta tillkännagivande som Kristus leddes av Anden ut i vildmarken. Markus säger: ”Och Anden drev honom strax ut i öknen. Och han var där i öknen i fyrtio dagar och frestades av Satan, och var bland de vilda djuren.” (Mark 1:12, 13). ”Och han åt inget under de dagarna.” (Luk 4:2)

Att möta frestelser

När Jesus leddes ut i vildmarken för att frestas, då leddes han av Guds Ande. Han inbjöd inte frestelser. Han gick ut i vildmarken för att vara ensam, för att begrunda sitt uppdrag och sitt arbete. Genom fasta och bön skulle han förbereda sig för den blodstänkta stig som han skulle vandra. Hur skulle han börja sitt arbete med att befria dem som hölls fångna och plågades av förgöraren? Under hans långa fasta förklarades hela planen för hans verk som människans befriare för honom.

När Jesus kom ut i vildmarken var han innesluten av Faderns härlighet. Uppslukad i umgänget med Gud höjdes han över mänsklig svaghet. Men härligheten försvann och han lämnades att kämpa mot frestelser. De trängde sig på honom varje ögonblick. Hans mänskliga natur ryggade tillbaka från den strid som väntade honom. I fyrtio dagar fastade han och bad. Svag och avmagrad av hunger, sliten och tård av mentala plågor, ”så skadat var hans utseende mer än andra människors och hans gestalt mer än andra människobarns.” (Jes 52:14). Nu hade Satan sin chans. Nu trodde han att han kunde besegra Kristus.

Som om det vore ett svar på hans böner kom någon i skepnad av en ljusets ängel till Frälsaren. Och detta var hans budskap: ”Om du är Guds Son, så befall att dessa stenar blir bröd.” (Matt 4:3).

Jesus bemötte Satan med orden: ”Människan ska inte leva bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun.” (Matt 4:4). I varje frestelse använde han Guds Ord som sitt vapen. Satan begärde ett underverk av Kristus som tecken på hans gudomlighet. Men det som är större än alla underverk, en fast tillit till ett ”Så säger Herren”, var ett tecken som inte kunde motsägas. Så länge Kristus höll fast vid denna inställning kunde frestaren inte få överhanden.

Att vara väl bekant med Guds Ord är vårt enda hopp. De som noga forskar i Skrifterna kommer inte att acceptera Satans villfarelser som Guds sanning. Ingen behöver bli besegrad av de spekulationer som framförs av Guds och Kristi fiende. Vi ska inte spekulera när det gäller saker som Guds Ord är tyst om. Allt som är nödvändigt för vår frälsning finns i Guds Ord. Dag efter dag ska vi göra Bibeln till vår rådgivare. Kristus var förenad med Fadern i all evighet och när han tog mänsklig natur var han fortfarande ett med Gud. Han är den länk som förenar Gud med mänskligheten. ”Eftersom nu barnen är delaktiga av kött och blod, blev också han på liknande sätt del-

aktig av detsamma.” (Heb 2:14). Bara genom honom kan vi bli Guds barn. Till alla som tror på honom ger han kraft att bli Guds söner. På så sätt blir hjärtat den levande Gudens tempel. Det är för att Kristus tog mänsklig gestalt som män och kvinnor blir delaktiga av gudomlig natur. Han för liv och odödlighet fram i ljuset genom evangeliet.

Denna artikel publicerades i Signs of the Times, 2 augusti 1905

Kapitel 30

Lagen och evangeliet

När judarna förkastade Kristus förkastade de grunden för sin tro. Men å andra sidan, dagens kristna värld som påstår att de tror på Kristus men förkastar Guds lag, gör ett liknande misstag som de lurade judarna gjorde. De som påstår att de håller fast vid Kristus och har sitt hopp i honom, medan de öser förakt över morallagen och profeterna, är inte i en tryggare position än de otroende judarna. De kan inte på ett logiskt sätt kalla syndare att ångra sig, för de kan inte riktigt förklara vad de ska ångra. Syndaren har rätt att fråga, när han blir uppmanad att lämna sina synder: ”Vad är synd?” De som respekterar Guds lag kan svara: ”Synd är överträdelse av lagen.” Paulus bekräftar detta när han säger: ”Synden skulle jag inte ha känt till, om inte genom lagen.”

Bara de som erkänner morallagens bindande krav kan förklara försoningen. Kristus kom för att medla mellan Gud och människa, för att göra människan till ett med Gud genom att göra så att hon lyder lagen. Det fanns ingen kraft i lagen så den kunde benåda den som överträtt den. Bara Jesus kunde betala syndarens skuld. Men det faktum att Jesus har betalat den ångerfulla syndarens skuld ger honom inte tillstånd att fortsätta att överträda Guds lag, utan han måste hädanefter leva i lydnad för den lagen.

Guds lag fanns innan människan skapades, annars kunde inte Adam ha syndat. Lagens principer förändrades inte efter att Adam hade överträtt den, men de ordnades och uttrycktes på ett tydligt sätt för att tillmötesgå människan i hennes fallna tillstånd. Kristus instiftade, i samråd med sin Fader, systemet med offerdjur, för att döden istället för att omedelbart drabba överträdaren, skulle överföras till ett offer som skulle vara en förebild på Guds Son, det stora och fullkomliga offret.

Folkets synder överfördes bildligen till den präst som var i tjänst, som var en medlare för folket. Prästen kunde inte själv bli ett offer för synd, och utföra försoning med sitt liv, för han var också en syndare. Därför dödade han ett felfritt lamm istället för att dö själv. Syndens straff överfördes till det oskyldiga djuret som på så sätt blev hans omedelbara ställföreträdare, och som var en förebild på Jesus Kristus, det fullkomliga offret. Genom detta offerdjurs blod såg människan i tro framåt mot Kristi blod som skulle bringa försoning för världens synder.

Syftet med ceremoniallagen

Om Adam inte hade överträtt Guds lag skulle ceremoniallagen aldrig ha instiftats. Evangeliet om de goda nyheterna förkunnades först för Adam genom tillkännagivandet att kvinnans säd skulle krossa ormens huvud. Och det fördes vidare genom kommande generationer till Noa, Abraham och Mose. Kristus själv gav Adam och Eva

kunskap om Guds lag och frälsningsplanen. De bevarade noga den viktiga lärdomen och förde den vidare muntligen till sina barn och barnbarn. På så sätt bevarades kunskapen om Guds lag.

Människor levde nästan i tusen år på den tiden, och änglar besökte dem med instruktioner direkt från Kristus. Gudstillbedjan genom djuroffer upprättades och de som fruktade Gud erkände sina synder inför honom och såg med tacksamhet och helig förtröstan fram emot den dag då Morgonstjärnan skulle komma, som skulle leda Adams fallna söner till himlen, genom ånger inför Gud och tro på vår Herre och Frälsare Jesus Kristus. På så sätt förkunnades evangeliet i varje offer. Och de troendes handlingar visade hela tiden deras tro på en Frälsare som skulle komma. Jesus sa till judarna: ”För om ni trodde Mose, så skulle ni trott mig, för om mig har han skrivit. Men om ni inte tror hans Skrifter, hur ska ni då tro mina ord?” (Joh 5:46, 47).

Men det var omöjligt för Adam att genom sitt exempel och sina instruktioner hejda den flodvåg av elände som hans överträdelse hade utsatt människorna för. Otro smög sig in i människors hjärtan. Adams barn är det tidigaste exemplet på de två olika vägar som människor följde när det gällde Guds krav. Abel såg Kristus avbildad i offerdjuren. Kain trodde inte att offerdjuren var nödvändiga. Han vägrade se att Kristus symboliserades av ett slaktat lamm. Djurens blod verkade för honom sakna värde. Evangeliet förkunnades för Kain liksom för hans bror. Men för honom var det en doft av död till död för han ville inte känna igen Jesus Kristus i offerlammets blod, han som är den enda gottgörelse som getts för människans frälsning.

Vår Frälsare uppfyllde, genom sitt liv och sin död, alla de profetior som pekade på honom och han utgjorde den verklighet som alla avbilder och skuggor symboliserade. Han höll morallagen och upphöjde den genom att uppfylla dess krav som människans representant. De personer i Israel som vände sig till Herren och tog emot Kristus som den verklighet som skymtades i de symboliska offren, kunde urskilja slutet på det som skulle avskaffas. Den otydlighet som täckte det judiska systemet som en slöja var för dem som den slöja som täckte härligheten i Moses ansikte. Härligheten i Moses ansikte var spegelbilden av det ljus som Kristus kom till världen för att sprida för människans bästa.

Medan Mose var innesluten i berget tillsammans med Gud avslöjades frälsningsplanen, ända från Adams fall, för honom på ett mycket mäktigt sätt. Han visste då att just den ängel som ledde Israels barns vandringar skulle uppenbaras i köttet. Guds älskade Son, som var ett med Fadern, skulle göra alla människor till ett med Gud, alla som skulle tro på och lita på honom. Mose såg offerdjurens verkliga betydelse. Kristus undervisade Mose om den evangeliska planen, och evangeliets härlighet genom Kristus, lyste upp Moses ansikte så att folket inte kunde se på det.

Mose själv var omedveten om den strålande härlighet som avspeglades i hans ansikte, och han visste inte varför Israels barn flydde från honom när han närmade sig dem. Han kallade dem till sig men de vågade inte se på hans förhärligade ansikte. När Mose förstod att folket inte kunde se på hans ansikte på grund av dess härlighet, då täckte han det med en slöja.

Den härlighet som avspeglades i Moses ansikte var fruktansvärt plågsam för Israels barn på grund av deras överträdelser av Guds heliga lag. Detta illustrerar deras känslor som bryter Guds lag. De vill komma bort från dess genomträngande ljus som är fruktansvärt för överträdaren, medan det framstår som heligt, rättfärdigt och gott för den som är trofast. Bara de som har en korrekt uppfattning om Guds lag kan rätt uppskatta Kristi försoning som blev nödvändig genom att man bröt Faderns lag. De som hyser uppfattningen att det inte fanns någon Frälsare i det gamla systemet har en mörk slöja över sin förståelse, som judarna som förkastade Kristus. Judarna erkände sin tro på en Messias som skulle komma, i offren som symboliserade Kristus.

Ändå förkastade de honom när han kom och uppfyllde alla profetior om den utlovade Messias och utförde handlingar som visade att han var Guds gudomlige Son. De vägrade att acceptera de allra tydligaste bevis på hans verkliga personlighet. Den kristna kyrkan å andra sidan, som bekänner sig ha den allra starkaste tro på Kristus, förnekar genom att förakta det judiska systemet egentligen Kristus, som var det judiska samhällssystemets upphov.

Denna artikel publicerades i Signs of the Times, 14 mars 1887

Kapitel 31

Lagen i Galaterbrevet

Man frågar mig angående lagen i Galaterbrevet. Vilken lag är det som är den uppfostrare som ska föra oss till Kristus? Jag svarar: Både ceremoniallagen och den moraliska lagsamlingen med tio bud.

Kristus var grunden för hela det judiska samhällssystemet. Abels död berodde på att Kain vägrade acceptera Guds plan i lydnadens skola för att räddas genom Jesu Kristi blod som symboliserades av offren som pekade på Kristus. Kain vägrade att utgjuta det blod som symboliserade Kristi blod som skulle utgjudas för världen. Hela ceremonin var förberedd av Gud och Kristus blev grunden för hela systemet. Detta är början på dess verk som uppfostraren som ska få syndiga människor att begrunda Kristus som var grunden för hela det judiska samhällssystemet.

Alla som utförde tjänst i anslutning till helgedomen undervisades hela tiden om Kristi ingripande för mänsklighetens skull. Denna tjänst var utformad för att väcka kärlek till Guds lag i allas hjärtan, den lag som är hans rikes lag. Offret skulle vara en liknelse föreställande Guds kärlek uppenbarad i Kristus – i det lidande och döende offret som tog på sig den synd som människan var skyldig till, den oskyldige som blev gjord till synd för vår skull.

När vi begrundar detta upphöjda frälsningstema ser vi Kristi verk. Inte bara Anden som den utlovade gåvan, utan även detta offers natur, karaktär och ingripande är ämnen som borde väcka upphöjda, heliga och höga tankar om Guds lag i våra hjärtan, den lag som riktar sina krav till varje människa. Brottet mot den lagen, som bestod i den lilla handlingen att äta den förbjudna frukten, utsatte människan och jorden för konsekvenserna av olydnad mot Guds heliga lag. Medlandets natur skulle för alltid göra att människan var rädd för att utföra den allra minsta handling som innebar olydnad mot Guds krav.

Vi bör ha en klar uppfattning om vad som utgör synd, och vi borde undvika att på minsta sätt närma oss gränsen mellan lydnad och olydnad.

Gud vill att varje del av hans skapelse ska förstå Guds Sons storartade verk när han gav sitt liv för att rädda världen. ”Se vilken kärlek Fadern har skänkt oss, att vi får kallas Guds barn. Därför känner världen inte oss, eftersom den inte känner honom.” (1 Joh 3:1).

När syndaren ser den oändliga och osjälviska kärlek och välvilja som förkroppsligas i Kristus, då väcks en tacksam benägenhet att följa Kristus dit han drar oss.

– Manuskript 87, 1900.

Särskilt morallagen

“Sunnyside” Cooranbong,
New South Wales, Australien
6 juni 1896

Kära broder (Uriah Smith)

Bifogade sidor innehåller några få punkter som visades för syster White förra natten, och som hon vill ska skickas till dig. Hon har under några dagar lidit av förkylning och överansträngning, och idag kan hon varken läsa eller skriva. Detta brev skrevs så som hon presenterade det. Vi skickade några kopior av artiklar och brev med S. F. Mail, som syster White vill att du ska läsa. Men eftersom vi inte var säkra på att du var i Battle Creek skickades de till pastor Tenney, med instruktioner om att han skulle läsa och sedan ge vidare till dig.

Din medarbetare i verket

M. Davis (Ellen Whites sekreterare och medhjälpare)

”Därför har lagen blivit vår uppfostrare till Kristus, för att vi ska bli rättfärdiggjorda av tro.” (Gal 3:24). I denna bibeltext talar den Helige Ande genom aposteln speciellt om morallagen. Lagen uppenbarar synd för oss och gör att vi känner vårt behov av Kristus och att fly till honom för att få förlåtelse och frid genom att omvända oss till Gud och visa tro på vår Herre Jesus Kristus.

En ovilja att ge upp förutfattade meningar och att acceptera denna sanning låg till grund för en stor del av det motstånd som visades i Minneapolis mot Herrens budskap genom bröderna [E.J.] Waggoner och [A.T.] Jones. Genom att väcka detta motstånd lyckades Satan till stor del stänga den Helige Andes speciella kraft ute från vårt folk som Gud längtade efter att ge dem. Fienden hindrade dem från att få den framgång som skulle ha kunnat få när de förkunnade sanningen för världen, så som apostlarna förkunnade den efter pingstdagen. Man stod emot det ljus som ska upplysa hela jorden, och det har i hög grad hållits borta från världen genom våra egna bröders agerande

Lagen med de tio buden ska inte betraktas så mycket som förbud utan som nåd. Dess förbud är en säker garanti för lycka genom lydnad. När den tas emot i Kristus verkar den i oss så vi får den rena karaktär som kommer att ge oss glädje i evighet. För den som lyder är den en skyddsmur. I den ser vi Guds godhet, som genom att uppenbara rättfärdighetens oföränderliga principer försöker skydda dem för de onda konsekvenser som kommer av att överträda.

Vi ska inte föreställa oss Gud som om han väntade på att straffa syndaren för hans synd. Syndaren gör själv att straffet drabbar honom. Hans egna gärningar sätter igång en räkka av omständigheter som leder till säkra konsekvenser. Varje överträdelser påverkar syndaren och framkallar en karaktärsförändring och gör det lättare för honom att överträda igen. Genom att välja att synda skiljer människor sig själva från Gud, stänger av sig själva från den förbindelse som ger välsignelse och det leder till en säker undergång och död.

Lagen är ett uttryck för Guds plan. När vi tar emot den i Kristus blir den vår plan. Den lyfter oss över den kraft som finns i naturliga önskningar och benägenheter och över frestelser som leder till synd. ”Stor frid har de som älskar din lag, och inget kan få dem på fall.” (Ps 119:165)

Det finns ingen frid i orättfärdighet. Den som är ogudaktig är i strid med Gud. Men den som tar emot lagens rättfärdighet i Kristus är i harmoni med himlen. ”Nåd och sanning ska mötas, rättfärdighet och frid ska kyssas.” (Ps 85:11) – Brev 96, 1896

Kapitel 32

Kristi rättfärdighet i lagen

Det svåraste som Paulus måste möta kom från inflytandet av judaiserande lärare. De skapade många problem för honom genom att skapa splittring i församlingen i Korint. De framhävde hela tiden rättfärdigheten i lagens ceremonier, upphöjde dessa ceremonier över Kristi evangelium och fördömde Paulus eftersom han inte tvingade dem på de nyomvända.

Paulus mötte dem på deras egen mark. Han sa: ”Om nu dödens tjänst, som med bokstäver var inristad på stenar, hade sådan härlighet att Israels barn inte kunde se på Moses ansikte för hans ansiktes härlighets skull, men som snart försvann, hur mycket större härlighet ska då inte Andens tjänst ha? För om den dömande tjänsten har en härlighet, så överflödar rättfärdighetens tjänst mycket mer i härlighet.”

Guds lag, som uttalades så fruktansvärt storslaget från Sinai, innebär att syndaren förklaras vara fördömd. Lagens område är att fördöma, men det finns ingen makt i den att förlåta eller återlösa. Den har stiftats för att ge liv. De som vandrar i harmoni med dess bud kommer att få lydnadens lön. Men den leder till slaveri och död för dem som förblir under dess fördömmelse.

Lagen är så helig och underbar att Mose ansikte, när han kom tillbaka från det heliga berget där han hade varit tillsammans med Gud och tagit emot stentavlorna ur hans hand, reflekterade en härlighet som folket inte kunde se utan obehag, och Mose tvingades täcka sitt ansikte med en slöja.

Den härlighet som lyste i Mose ansikte var en spegelbild av Kristi rättfärdighet i lagen. Själva lagen hade ingen härlighet, bara genom att den förkroppsligade Kristus. Den har ingen kraft att frälsa. Den saknar glans, förutom genom att Kristus i den framställs som fylld av rättfärdighet och sanning.

Offertjänstens symboler och skuggbilder, tillsammans med profetiorna, gav israeliterna en beslöjad, otydlig bild av den barmhärtighet och nåd som världen skulle få genom Kristi uppenbarelse. Vikten av de symboler och skuggbilder som pekade på Kristus förklarades för Mose. Han såg slutet på det som skulle avskaffas vid Kristi död, när symbolen mötte sin uppfyllelse. Han såg att människan bara kan hålla morallagen genom Kristus. Kristus blev försoningen för människans synd. Han erbjöd sin fullkomliga karaktär istället för människans syndighet. Han tog olydnadens förbannelse på sig själv. Offerdjuren och offren pekade framåt på den uppoffring som han skulle göra. Det slaktade lammet var en symbol på det Lamm som skulle ta bort världens synd.

Att se det som skulle avlägsnas, att se Kristus så som han uppenbaras i lagen, var det som lyste upp Moses ansikte. Lagens tjänst, som var inristad med bokstäver på stenar, var en dödens tjänst. Utan Kristus var överträdaren kvar under dess förbannelse, utan hopp om förlåtelse. Tjänsten hade ingen härlighet i sig själv, men den utlovade Frälsaren, som uppenbarades i ceremoniallagens symboler och skuggbilder, gjorde morallagen härlig.

Det judiska samhällssystemet uppenbarade Kristus

Paulus önskade att hans bröder skulle se att den stora härligheten hos en Frälsare som förlät synder gav mening åt hela det judiska samhällssystemet. Han ville att de även skulle inse att när Kristus kom till världen, och dog för människan, då mötte symbolen sin uppfyllelse.

Efter att Kristus dog på korset som ett syndoffer kunde ceremoniallagen inte ha någon kraft. Ändå var den sammankopplad med morallagen och var härlig. Helheten bar en gudomlig stämpel, och uttryckte Guds helighet, rättvisa och rättfärdighet. Och om tjänsten i det samhällssystem som skulle avskaffas var härlig, hur mycket härligare måste verkligheten vara när Kristus uppenbarades och gav sin livgivande och helgande Ande till alla som tror?

Förkunnandet av lagen med de tio budorden var en underbar uppvisning av Guds härlighet och majestät. Hur påverkade denna maktdemonstration folket? De blev rädda. ”Och allt folket blev vittne till åskan, blixterna, basunljudet och röken från berget. Och när folket såg det, bävade de och ställde sig på avstånd. Och de sa till Mose: Tala du med oss, så ska vi lyssna, men låt inte Gud tala med oss, för då kommer vi att dö.” (2 Mos 20:18, 19). De ville att Mose skulle vara deras medlare. De förstod inte att Kristus var deras utsedda medlare och att de, om de berövades hans medling, förvisso skulle ha blivit utplånade.

”Mose sa till folket: Frukta inte, för Gud har kommit för att pröva er och för att ni ska ha hans fruktan för ögonen, så att ni inte syndar. Och folket stod på långt avstånd, och Mose närmade sig det tjocka mörkret där Gud var.” (2 Mos 20:20, 21).

Syndernas förlåtelse, att förklaras rättfärdiga genom tro på Jesus Kristus, tillgång till Gud endast genom en medlare på grund av deras förlorade tillstånd, deras skuld och deras synd – dessa sanningar hade folket inte mycket begrepp om. De hade till stor del förlorat kunskapen om Gud och om det enda sättet att närma sig honom. De hade nästan förlorat all uppfattning om vad som utgör synd och vad som utgör rättfärdighet. De hade bara en diffus uppfattning om syndernas förlåtelse genom Kristus som var den utlovade Messias som deras offer symboliserade.

Paulus förklarade: ”Eftersom vi nu har ett sådant hopp, är vi mycket frimodiga, och gör inte som Mose, som hängde ett täckelse för sitt ansikte, för att Israels barn inte skulle se hur det som var på väg att försvinna tog slut. Men deras sinnen blev förhärskade. För ända till denna dag hänger samma täckelse kvar när de läser från Gamla testamentet, först i Kristus försvinner det. Ja, än i dag ligger ett täckelse över deras hjärtan när Mose blir läst. Men när de omvänder sig till Herren, tas täcket bort.” (2 Kor 3:12-16).

Judarna vägrade ta emot Kristus som Messias, och de kan inte inse att deras ceremonier är meningslösa, att offerdjuren och offergåvorna har förlorat sin betydelse. Den slöja som de själva har dragit över sig i envis otro vilar ännu över deras sinnen. Den skulle avlägsnas om de ville ta emot Kristus, lagens rättfärdighet.

Många i den kristna världen har också en slöja över sina ögon och sitt hjärta. De ser inte uppfyllelsen av det som avskaffades. De inser inte att det var ceremoniallagen som upphävdes när Kristus dog. De påstår att morallagen spikades fast vid korset. Den slöja som förmörkar deras förstånd är tung. Många människors hjärtan är i krig med Gud. De underkastar sig inte hans lag. Bara om de kommer i harmoni med hans regeringsförordning kan Kristus vara till någon nytta för dem. De kan tala om Kristus som deras frälsare, men till sist kommer han att säga till dem: ”Jag känner er inte.” Ni har inte visat äkta ånger inför Gud över att ni överträtt hans heliga lag och ni kan inte ha äkta tro på mig, för det var mitt uppdrag att upphöja Guds lag.

En avskrift av Kristi karaktär

Paulus framställde inte antingen morallagen eller ceremoniallagen som uppfostrare, så som pastorer på vår tid vågar göra. Somliga känner sådan motvilja mot Guds lag att de på alla sätt försöker kritisera och brännmärka den. På så vis ringaktar de och öser förakt över Guds majestät och härlighet.

Morallagen var aldrig en symbol eller en skuggbild. Den fanns innan människan skapades och den kommer att bestå så länge Guds tron finns kvar. Gud kunde inte byta ut eller förändra ett enda bud i sin lag för att rädda människan, för lagen är hans regerings grundval. Den är beständig, oföränderlig, oändlig och evig. För att människan skulle bli räddad och för att lagens ära skulle upprätthållas, var det nödvändigt för Guds Son att erbjuda sig själv som ett offer för synd. Han som inte visste av någon synd blev till synd för vår skull. Han dog för oss på Golgata. Hans död visar Guds förunderliga kärlek till människan, och hans lags orubblighet.

I sin bergspredikan förkunnade Kristus: ”Tro inte att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag kom inte för att upphäva, utan för att fullborda. För sannerligen säger jag er: Förrän himmel och jord förgås, ska inte den minsta bokstav eller en enda prick i lagen förgås förrän allt har skett.” (Matt 5:17, 18).

Kristus bar lagens förbannelse, han tog dess straff och fullbordade den plan som gjorde att människan skulle komma i en position där hon kunde hålla Guds lag och bli accepterad genom Återlösarens meriter. Och genom hans offer spreds härlighet över lagen. Då syntes härligheten i det som inte ska avskaffas – Guds lag med de tio buden, hans standard för rättfärdighet. Den kunde tydligt ses av alla som såg uppfyllelsen av det som skulle avskaffas.

”Alla vi som med avtäckt ansikte skådar Herrens härlighet som i en spegel, blir förvandlade av Herrens Ande till samma avbild, från härlighet till härlighet.” (2 Kor 3:18). Kristus är syndarens försvarsadvokat. De som accepterar hans evangelium betraktar honom med avtäckt ansikte. De ser hans uppdrag i relation till lagen och de erkänner Guds visdom och härlighet så som den uppenbaras genom Frälsaren. Kristi härlighet uppenbaras i lagen som är en avskrift av hans karaktär. Och hans förvandlande inverkan på själen märks ända tills människor blir förvandlade så de blir lika honom. De blir delaktiga av den gudomliga naturen och blir mer och mer lika sin Frälsare. De gör stegvis framsteg i sin anpassning till Guds vilja, tills de uppnår fullkomlighet.

Lagen och evangeliet är i fullkomlig harmoni. Den ena upprätthåller den andra. Lagen konfronterar samvetet och gör att syndaren känner sitt behov av Kristus som försoningen för synden. Evangeliet erkänner lagens makt och orubblighet. ”Synden skulle jag inte ha känt till, om inte genom lagen.” förklarar Paulus (Rom 7:7). Den känsla av synd som lagen framkallar, driver syndaren till Frälsaren. I sin nöd kan människan föra fram de mäktiga argument som Golgatas kors tillhandahåller. Han kan göra anspråk på Kristi rättfärdighet, för den ges till varje ångerfull syndare. Gud förkunnar: ”Den som kommer till mig ska jag aldrig någonsin kasta ut.” (Joh 6:37).

”Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet.” (1 Joh 1:9).

Denna artikel publicerades i Review and Herald, 22 april 1902